

NOTA DE PREMSA. Barcelona, 4 de setembre de 2020

ELS BISBES PARLEN DE LA CASA COMUNA

Recull de les cartes dominicals dels bisbes de Catalunya

L'Església ha iniciat el mes de setembre amb una jornada per reflexionar sobre el medi ambient, la Jornada Mundial de Pregària per la Cura de la Creació, que enguany ha tingut com a tema: «Jubileu per la Terra» i inicia també el Temps de la Creació, una iniciativa que se celebra cada any des de l'1 de setembre fins al 4 d'octubre, festa de sant Francesc d'Assís. Aquesta proposta, organitzada pel Dicasteri per al Servei del desenvolupament humà integral del Vaticà, ens convida a unir-nos a la família de tots els cristians per pregar i actuar en benefici de la casa comuna.

Els bisbes de Catalunya centren els seus escrits dominicals a parlar de la casa comuna, així com de la Diada Nacional de Catalunya, del nou curs, de regles simples per a ser feliç, de la crisi per a créixer i de l'oració cristiana.

El **cardenal Joan Josep Omella**, recorda que la iniciativa del Temps de la Creació enguany “té lloc durant la celebració del cinquè aniversari de la carta encíclica Laudato si’”, un document en el qual el papa Francesc “ens convida a tots a comprometre'ns a estimar i a protegir el nostre planeta i tota la vida que s'hi alberga”. Afirmar que “vivim un temps de pandèmia en què hem après fins a quin punt depenem els uns dels altres, ja que cada cop som més conscients de les interaccions entre tots els éssers vius de la creació” i que “si som solidaris, podem ajudar a salvar vides” i “si nosaltres ens protegim, protegim els altres”. Expressa que “aquest sentit cooperatiu també és necessari en la nostra relació amb el medi ambient: si cuidem el planeta ens cuidem a nosaltres mateixos”, “si cuidem la Terra, estem fent possible la vida”. Recorda que “la recent exhortació apostòlica del papa Francesc amb el títol Estimada Amazònia ens anima a accelerar els passos cap a nous camins per a l'Església i per a una ecologia integral”. Confia que “aquest Temps de la Creació ens ajudi a adonar-nos que «viure la vocació de ser protectors de l'obra de Déu és part essencial d'una existència virtuosa, no consisteix en quelcom opcional ni en un aspecte secundari de l'experiència cristiana» (Laudato si', 217)”. Finalment, ens demana que “tinguem cura de la nostra germana terra” i que “demanem al Senyor que ens hi ajudi: Pare del cel i de la terra, que el teu Esperit faci renéixer la creació (cf. Salm 104,30), i que la força del teu amor ens animi a cuidar la vida i la bellesa de la casa de tots”.

El bisbe de Girona, **Francesc Pardo**, proposa tres actituds de cara a la celebració de la Diada Nacional de Catalunya: reflexió, responsabilitat i pregària. Diu que “comencem un nou curs, que cal construir entre tots els ciutadans” i que “venim d'experiències molt doloroses i, alhora, d'experiències de gran humanitat”. Pensa que “les experiències viscudes han estat –de ben segur– ocasió de reflexió i revisió en profunditat de la pròpia vida personal, familiar, veïnal i ciutadana” i que “aquest moment també és una bona ocasió per reflexionar entorn de l'anomenat «procés català», iniciat fa anys”. Afirmar que “l'experiència viscuda, les decisions polítiques assumides –més o menys encertades–, la responsabilitat manifestada per la majoria de ciutadans, la diversitat d'opcions sobre la configuració del país, la valoració dels resultats, ens demanen també una revisió en profunditat del «procés», pensant en el bé comú per a la majoria de ciutadans”. Diu que “ara ens cal continuar essent responsables els uns dels altres i de tot el país”, “vetllant per la família, exercint la professió amb responsabilitat i professionalitat, exigint als polítics que governin i donin resposta a les necessitats del poble, sense oblidar els més vulnerables” i que “caldrà decidir entre tots de manera democràtica i consensuada el model de país que asseguri millor el bé comú dels ciutadans”, ja que “la responsabilitat és de tots, i cal exercir-la”. Pel que fa a la pregària, diu que “ens disposa a escoltar i assumir les actituds de l'Evangelí de Jesús, que són fonamentals per viure amb responsabilitat personal i social”, així com que serveix, “perquè els cristians creiem en les paraules de Jesús, que insisteix a dir-nos: «Cerqueu i trobareu, demaneu i se us donarà»”. Finalment, ens desitja una “bona Diada Nacional”.

L'arquebisbe de Tarragona, **Joan Planellas**, comença el seu escrit amb les primeres paraules de l'exhortació *Evangelii gaudium* del papa Francesc: «L'alegria de l'Evangelí omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús. Els qui es deixen salvar per ell són alliberats del pecat, de la tristesa, del buit interior, de l'aïllament. Amb Jesucrist sempre neix i reneix l'alegria.». Diu que per tal de poder-ho viure, “cal que els cristians redescobrim què se'ns ofereix, què creiem, què celebrem, què vivim, què oferim i què se'ns demana”, que “d'aquí la necessitat constant de començar de nou, de formació, de reflexió, de pregària, de comprensió” i que “aquesta vivència i aquesta formació han de portar al testimoni”. Manifesta que “amb ànim renovat comencem un nou curs”, encara que “no sabem exactament com l'haurem de portar a terme, sobretot davant la incertesa i la greu crisi portada per la pandèmia”. Afirmar que “en el marc de la nostra Església que peregrina a Tarragona, després de reorganitzar les delegacions diocesanes i els secretariats amb els nous nomenaments, convindrà com més aviat millor renovar el Consell Presbiteral i crear el Consell Pastoral Diocesà” i comunica que “estem donant més protagonisme als laics i laiques”: “de les dotze delegacions diocesanes, la meitat seran portades per ells, una per una religiosa i la resta per mossens”. Finalment, vol fer una crida a la formació, “sobretot a través del nostre Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós, que ben aviat complirà vint-i-cinc anys i que volem potenciar adequadament” i demana que ens interessem pels cursos de l'Institut i que ens plantegem seriosament la nostra participació en ells.

El bisbe de Terrassa, **Josep Àngel Saiz**, diu que “comença un nou curs pastoral” i que “ho hem de fer amb esperança, amb la seguretat que no podem ofegar l'esperit i que la nostra missió evangelitzadora segueix essent vigent en tot temps i circumstància”. Recorda que “el passat dia 20 de juliol, la Congregació per al Clergat feia pública una nova instrucció pastoral titulada “La conversió pastoral de la comunitat parroquial al servei de la missió evangelitzadora de l'Església”” per tal de “fomentar la corresponsabilitat dels batejats i promoure una pastoral de proximitat i de cooperació entre les parròquies”. Afirmar que “amb aquesta Instrucció es vol oferir un instrument per a motivar la reflexió i la renovació pastoral de les parròquies, conscients que degut a la diversitat de les comunitats parroquials a diferents parts del món no pot ni ha d'oferir indicacions massa concretes, sinó més aviat criteris generals” i que “es tracta de promoure la conversió pastoral de la comunitat parroquial en el marc de la realitat eclesial actual”. Pensa que la parròquia “és l'expressió més visible i immediata de l'Església, el seu rostre més proper i més a l'abast nostre”, que és “la comunitat formada per persones”. Destaca que “cal redescobrir la parròquia com a comunitat cristiana local en la que hi és present i operant el misteri de Crist i de l'Església” i comunica que “per això durant aquest curs, si Déu vol, anirem aprofundint en les reunions sobre la comunitat parroquial i la seva missió evangelitzadora”. Finalment, diu que està convençut que “la parròquia té present i futur i està cridada a ser ferment evangelitzador i a mantenir el seu paper important de cohesió i integració social com una família, com a casa oberta a tot el món, com una font enmig de la plaça de la que raja l'aigua viva de l'Evangeli de Jesús”.

El bisbe de Vic, **Romà Casanova**, reconeix que “estem enfront d'un curs pastoral incert en raó de la pandèmia del Covid-19, que encara persisteix entre nosaltres” i que entre nosaltres apareixen com a preocupació aquestes qüestions, entre d'altres: “Quan s'iniciarà la catequesi? Les celebracions, tindran limitacions en quant a l'aforament? Les trobades formatives, amb quantes persones seran possible? L'atenció als malalts, pels grups de visitadors, en quines condicions es podran fer? L'assistència als pobres i indigents, quines restriccions tindran?”. Diu que “aquest temps d'incertesa ens demana ser capaços de percebre aquesta incertesa com a ocasió d'afrontar els nous reptes” i que “hem de ser capaços, en aquest temps incert, en concret en aquest nou curs que tenim al davant, de reinventar-nos, de ser creatius, de viure l'essencial, de no perdre la relació amb la comunitat, de donar el millor de nosaltres, de vèncer la por i el desànim; amb poques paraules: obrir camins d'esperança”. Afirmar que “la presència de l'Esperit Sant entre nosaltres ens ha de donar la confiança que el temps d'incertesa és un temps d'oportunitats” i que “la creativitat de l'Esperit farà possible maneres noves de complir la nostra missió d'anunci evangelitzador”. Manifesta que “som coneixedors de com l'Església, en temps realment difícils, de persecució violenta, ha estat capaç de complir la missió evangelitzadora”, per exemple, “portant la comunió als malalts, posant en perill la seva vida, com ho va fer un dels tres màrtirs caputxins de Manresa, que seran, si Déu vol, beatificats el 14 de novembre”. Finalment, diu que “la inactivitat no és pròpia del deixeble de Crist”, que “nosaltres som els qui, perquè som deixebles de Crist, no podem deixar d'acomplir el que Jesús ens ha encomanat”, que “no podem deixar d'anunciar Crist” i que “acomplir la nostra missió és vital per a nosaltres”.

El bisbe de Lleida, **Salvador Giménez**, afirma que “és evident que comença un nou curs molt atípic” i que “ja vam acabar el curs anterior amb moltes anormalitats en tots els àmbits de la nostra vida: en els col·legis, en les associacions, en els comerços o en les empreses”. Afirmar també que “aquest nou curs influirà en l'àmbit eclesial”, ja que “potser s'alteraran les celebracions sacramentals, la formació permanent i les activitats catequètiques, l'atenció caritativa als més fràgils, les reunions de creients que escoltaven la Paraula i revisaven les seves actituds vitals...”. Diu que “encetem un curs amb el perill de la por permanent, de la reclusió voluntària a casa, de la indiferència cap als altres, del no voler veure els drames i tragèdies que ens envolten”, així com que “aquesta situació ens obliga a tots, i d'una manera especial els cristians, a eliminar els aspectes negatius de les constatacions anteriors”. Manifesta que “hem de començar el curs amb esperança”, sense caure en el descoratjament i en la paràlisi. Recorda que “molta gent del nostre voltant ens necessita, espera una paraula d'optimisme i de consol”. Finalment, recorda que “els cristians no podem prescindir de l'oració, de l'escolta de la Paraula, dels sacraments”, ja que “sense aquests mitjans que Déu ens ha concedit no podrem afrontar el curs amb garanties d'èxit”.

L'arquebisbe d'Urgell, **Joan Enric Vives**, diu que “setembre marca la represa de les coses “normals” que retornen amb la seva grisor i a vegades amb un cert desencís, perquè esperem massa del que la vida ens hauria de donar en aquest món”, així com que “ens convé tornar a reflexionar en la manera com ens sabem prendre la vida, els problemes, les decepcions, els reptes, les possibilitats...” i que “hem d'aprendre a ser feliços, que és tot un art”, “l'art de viure”. Afirmar que hem de donar gràcies “pel que hem pogut acumular de bons records i bones accions, els moments feliços de la nostra vida” i decidir que “allò que hem de fer, ho volem fer”. Demana que “no ens oblidem d'aquestes 5 regles simples per a ser feliç: Allibera el teu cor de la queixa i els remordiments, acull el perdó de Déu. Vés a l'essencial i allibera't de les preocupacions supèrflues. Viu humilment i amb serenor, acceptant les coses i les persones com són. Estima amb fets concrets, i dona més i dona't més. Espera menys dels homes i espera-ho tot de Déu”. Remarca que “és com un petit programa per a inicis de curs, o per a canvis vitals i, sobretot, per a enfrontar la vida quotidiana amb joia i humilitat”. Finalment, demana que ens encomanem “a la nostra Patrona la Verge Maria, el Naixement de la qual celebrarem el proper dimarts dia 8 amb molt de goig a tot el Bisbat, sota l'advocació de la Mare de Déu de Núria, i al Principat d'Andorra, sota l'advocació de la Mare de Déu de Meritxell” i demana també que “Ella vetlli per nosaltres, ens atorgui la salut i l'alegria, acompanyi els treballs del nou curs que comencem, i ens agermani per superar plegats les dificultats de tot tipus”.

El bisbe de Sant Feliu de Llobregat, **Agustí Cortés**, diu que “a mesura que es prolonga la crisi sanitària i econòmica que travessem, es van confirmant algunes conviccions que ja teníem des de l'inici”, com ara que “encara que la crisi té diferents cares, sobretot hem de reconèixer que es tracta d'una crisi “humana””, així com que “la crisi ens fa sofrir, però amb un patiment semblant al que provoca el bisturí del cirurgià, el tall que posa al descobert el teixit orgànic que romanía amagat, permetent examinar el que està sa o malalt”. Afirmar que “mirat així, suposat que desitgem créixer

humanament i cristiana, la crisi ens aporta un gran benefici” i que “un autèntic creixement no seria possible si no sabéssim qui som com a persones i en quin estat ens trobem, si estem bons o malalts”. Recorda que “la crisi ens ha obligat a conviure d’una manera més estreta i immediata amb les mateixes persones, durant temps més prolongats, gairebé sempre sense possibilitat d’evasió o compensació de monotonies i avorriments” i que això “és una gran prova” “perquè llavors surt a la superfície el que, potser sense adonar-nos-en, portem dins”. Manifesta que “si som responsables i continuem desitjant créixer, és llavors quan venen les preguntes sobre el que som i el sentit de les coses que vivim”. Destaca que “som cridats a oferir ajuda per a caminar junts”, que “hem de créixer junts, la qual cosa suposa oferir possibilitats a l’altre per a corregir i avançar”, que hem “d’obrir horitzons i possibilitats de creixement. I fer-ho amb tot l’afecte del món”. Finalment, constata que “la crisi, tota sola, no aconsegueix aquests resultats”, però que “sí que pot ser ocasió perquè els nostres ideals i valors arribin a ser efectius” i que “en aquest sentit, potser és un do de Déu”.

El bisbe de Tortosa, **Enric Benavent**, diu que “per al cristià el més important en l’oració no és el mètode o la tècnica, sinó “la presència del cor en Aquell a qui parlem en la pregària” i que “per poder arribar a viure aquesta trobada, en la tradició de l’Església s’han consolidat tres maneres de pregar que no són incompatibles i que, en certa manera, tenen un caràcter progressiu”: l’oració vocal, la meditació i la contemplació. Afirmar que “l’oració vocal és un element indispensable de la vida cristiana: no es pot oposar a l’oració interior ni menysprear-la com una cosa pròpia de cristians poc formats” i que “quan l’oració vocal es viu en la presència de Déu i no cau en la rutina, és el primer pas per a l’oració contemplativa”. Manifesta que per al cristià la meditació “no es redueix a analitzar els moviments interiors del propi esperit, sinó a confrontar la realitat de la pròpia vida amb la Paraula de Déu” i que “quan el creient es deixa il·luminar per aquesta Paraula descobreix la veritat sobre si mateix, arriba també a ser conscient del que Déu vol d’Ell i va progressant en el camí de la vida cristiana”. Expressa que “el cim de l’oració és la contemplació”, que “és quan les paraules (oració vocal) i els pensaments (meditació) deixen pas a l’experiència de l’amor de Déu”, quan “l’orant centra la mirada de fe i el cor en el Senyor i creix en l’amor a Ell”, i diu que “és l’expressió més senzilla i el cim de l’oració, perquè en ella les paraules i els pensaments es transformen en sentiments”. Finalment, recorda que “la tradició de l’Església i la vida dels sants ens ensenyen que no pot haver-hi autèntica vida d’oració i autèntica unió amb Déu sense el fonament de la celebració dels sagraments, en els quals es viu objectivament aquesta unió”.

Poden trobar les glosses senceres a la pàgina web de cada diòcesi:

- Barcelona: <https://esglesia.barcelona/cartes-dominicals/>
- Girona: <http://www.bisbatgirona.cat/ca/el-bisbe-francesc.html>
- Lleida: <http://www.bisbatlleida.org/documents/bisbe>
- Sant Feliu de Llobregat: <https://bisbatsantfeliu.cat/wp-content/uploads/2020/09/20200906FullDominical.pdf>

- Tarragona: <https://www.arquebisbattarragona.cat/arquebisbeplanellas/cartes-dominicals/>
- Terrassa: <https://www.bisbatdeterassa.org/ca/bisbe/cartes-dominicals>
- Tortosa: <https://bisbattortosa.org/paraules-de-vida/>
- Urgell: <http://www.bisbaturgell.org/index.php/ca/el-bisbe-durgell/la-veu-del-bisbe>
- Vic: <http://www.bisbatvic.com/full.htm>

Així mateix, poden trobar el missatge del papa Francesc per a la VI Jornada Mundial de Pregària per la Cura de la Creació i més informació sobre el Temps de la Creació, a les següents pàgines web:

- Missatge del papa Francesc per a la VI Jornada Mundial de Pregària per la Cura de la Creació: <https://bisbatsantfeliu.cat/wp-content/uploads/2020/09/MissatgePapa2020TempsCreacio.pdf>
- Temps de la Creació: [https://seasonofcreation.org/es/home-es/?utm_source=newsletter&utm_medium=email&utm_campaign=nota de prensa comienza el tiempo de la creacion&utm_term=2020-09-01](https://seasonofcreation.org/es/home-es/?utm_source=newsletter&utm_medium=email&utm_campaign=nota_de_prensa_comienza_el_tiempo_de_la_creacion&utm_term=2020-09-01);
<http://www.justiciaipau.org/ecoparroquies/temps-de-la-creacio/>

